

DOI 10.36074/grail-of-science.22.07.2022.056

ПОХОДЖЕННЯ І ОСОБЛИВОСТІ РОСІЙСЬКОЇ КУЛЬТУРИ З ТОЧКИ ЗОРУ СУЧАСНИХ НООНАУК

НАУКОВО-ДОСЛІДНА ГРУПА¹:

Корсак Костянтин Віталійович

д-р. філос. наук, професор, відповідальний автор
ПВНЗ «Київський медичний університет», Україна

Таланчук Петро Михайлович

д-р техн. наук, професор, Президент
*Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»,
Україна*

Давиденко Ганна Віталіївна

д-р. пед. наук, професор
*Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»,
Україна*

Калакура Ярослав Степанович

д-р. філос. наук, професор
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Україна

Кірик Тамара Вікторівна

канд. пед. н, доцент
ПВНЗ «Київський медичний університет», Україна

Похресник Анатолій Костянтинович

канд. філос. наук, доцент, директор
Київський технікум електронних приладів, Україна

Анотація. Ми вимушено стали свідками прискореного творення Глобальної Історії. Усвідомити рушійні сили і передбачити майбутнє заважає інформаційний шум про щоденні події на фронтах і потоки висловлювань тих осіб, хто має доступ до електронних та інших ЗМІ. Стаття допоможе читачам стати стратегами через поєднання космічного і глибоко-сутнісного погляду і на окупаційно-геноцидну війну Росії проти України, і на приховані докази того, що людство вже вступило в нооеру. Для цього використані новітні досягнення багатьох молодих ноонаук — нооісторії, нооекономіки, ноофутурології та інших. Автори на основі нооісторії пояснюють участь носіїв

¹ Повний склад науково-дослідної групи надається в кінці статті.

українських і старих європейських генів в переході Хомо від канібалізму до гуманістичного архетипу. Нагадано про його занепад у Західній Європі під натиском атлантичного архетипу і збереження у Великому Трипіллі. Воно стало колыскою сотень індоєвропейських мов і однойменної культури. Писемна історія Європи припадає на час атак носіїв атлантичного архетипу на наших пращурів, а сучасна примха Долі полягає в тому, що Захід у бажанні жити в безпеці змушений допомагати нам у війні-2022 проти «рашистів», які хочуть оволодіти світом й повернути його у часи палеоліту, знищивши спершу всіх українців. Детально пояснено процес появи російської культури і мови, риси подібності до їх атлантичних аналогів, причини поведінки лідерів Росії і швидкого здичавіння всього населення. Обгрунтовано неминучість розпаду «рашки» і перетворення її в десятки незалежних держав, громадяни яких з іронією сприйматимуть ідею «Третього Риму» і світового панування. Вказані наші публікації з доведенням того, що майбутнє людства вже надходить не у формі Індустрії 4.0, а через виконання заповітів В. Вернадського про необхідність заміни індустріальних виробництв екологічно ідеальними ноотехнологіями. Їх уже десятки, але «інформаційний шум — 2022» гальмує усвідомлення початку нооери. Ноотехнологія «протеїн Фу» та усі інші не тільки знищують небезпеку голоду, а й забезпечать довготривалий ноосимбіоз людства і довкілля.

Ключові слова: інформаційний шум, війна-2022, канібалізм, гуманізм, винахідники гуманізму, два архетипи — атлантичний і праукраїнський, поява російської мови і культури, антигуманізм російського архетипу, Ноо-Україна і ноосвіт після війни-2022

1. Вступ

Ми пояснюємо особливу актуальність проведення подібного поглибленого дослідження тими жахливими подіями, що готувалися багато років і перейшли в апокаліптичну стадію ще до сходу сонця 24 лютого 2022 року. Тоді армія Російської Федерації розпочала збройне вторгнення в Україну мало не з усіх сторін світу, що викликало неприховану підтримку переважної більшості населення Московії (це феномен російської культури, чи щось більш універсальне?). Натренована на маневрах і навіть на міжнародних вишколах армія екзальтовано виконувала наказ російського диктатора В. Путіна — особи «третього віку» з пошкодженими підлітковими мізками і наміром покарати всіх (його особистісною підлітко-сленговою мовою — «засортирує весь мир!»). Практично одночасно багато десятків особливо точних російських ракет вгатили по порожніх місцях на наших аеродромах та інших подібних об'єктах, розпочалися 29 десантних операцій (з них більш-менш вдалою виявилась тільки одна). В Україну рвонули кілька гігантських колон різноманітної техніки, екіпажі якої їхали за нагородами і везли з собою парадну форму для участі в урочистих парадах у Києві, Харкові та інших містах, бо план задуманої В. Путіним «спецоперації» передбачав досягти головного успіху за півдня, а цілковитого завершення — через три дні (на триваліший час армія не отримала ні їжі, ні пального).

Подальші події відомі усім, а тому ми маємо змогу перейти до основної теми — детальнішого аналізу глибокої кризи російської культури і ноонаукового пояснення того, чому вона виявилася антиподом до нашої та як нам усім оборонятися від знавіснілого ворога і на вогненному фронті, і в світі думок і культур. Нагадаємо, що ми після 2000-го року пропонуємо у дослідженнях і

практичній діяльності використовувати літери «ноо-» для позначення понять, термінів та інших «слів з майбутнього», передбаченого ще нашим генієм В.І. Вернадським в 1920-х роках під час свого вимушеного перебування в Парижі. Він здійснив прогнози й довів, що людство урятується тільки тоді, коли винайде нешкідливі для біосфери способи життєзабезпечення ([1] та ін.). Пізніше II світова війна і роки гострого протистояння СРСР і США відволікли науковців від цих пропозицій й вони переконали себе і майже всіх, що колапс неминучий, а тому людство навряд чи урятується. Прикладів цих хибних передбачень у творах науковців (одинаків і колективів) разом з документами ООН, ЮНЕСКО й інших організацій дуже багато, а тому не будемо нічого цитувати.

Заповіт В.І. Вернадського розпочав втілюватися в дійсність вже у новому столітті, коли кількість науковців і технологів PhD-рівня зростає мало не стократно і продовжує збільшуватися з прискоренням. Літерами «ноо- (поо)-» ми пропонуємо позначати помічені нами у 2000-му році ті виробничі процеси і суспільні явища, що виявляються феноменально мудрими ([2] та ін.) і надають людям потрібне з одночасним виліковуванням довілля від накопичених за усі попередні часи пошкоджень ([3; 4]; перша стаття містить пояснення чотирьох ноотехнологій, друга — реальний авторський план ноопорятунку людства). Серія колективних праць у міжнародному виданні «Грааль науки» ([5; 6] та ін.) пояснюють і використовують нооідеї та ноотерміни, зокрема — все ще неусвідомлені сучасним людством можливості багатьох ноонаук.

У цій статті використаємо насамперед **нооісторію**, що являє собою все більший комплекс результатів точних ізотопних вимірів віку артефактів та генетичного дешифрування їх біологічної складової. Нооісторія усе точніше висвітлює події прадавнього і давнього минулого, а тому дає нам змогу порівняно об'єктивно розглянути походження і розвиток *української та російської культури*. Відмовимося від витрат часу на аналіз поняття «культура Росії», описаної у набагато більшій кількості джерел і переповненої брехнею, міфами і цілковито фантастичними вигадками російських авторів, прихильниками ідеї «русского мира».

Відтак, **мету** нашого подальшого викладу ми вбачаємо в наданні читачам об'єктивних фактів як про витоки української культурно-світоглядної парадигми, так і про походження російської культури як утвору «великоросів», які з Валдайської і Середньоросійської височин в часи змагання різних держав у створенні своїх колоніальних імперій поширювали суходільний вплив спершу на Євразію, а потім навіть на частину Північної Америки.

Завдання будуть конкретнішими і скеровуватимуться на пояснення «некультурної поведінки» загалу населення сучасної Російської Федерації, яке щиро сподівається на те, що керівництво спроможне реалізувати їхні мрії жити в країні, що охоплюватиме мало не всю Євразію та фрагменти інших континентів. Надану інформацію ми скеруємо на підвищення опірності українців до конспіраційних нападів керівної та наукової еліти Росії й окремих інших українофобських держав, а також до виконання тієї високої місії, яку Доля (чи Бог?) поклали на усіх носіїв українських генів не тільки у минулому, а й у процесі руху до перемоги у війні-2022 та у найближчому майбутньому (детально

про ці мегаподвиги ми написали в [7]).

Методологічні підходи в своїй основі спираються на декартівські та інші поради щодо виконання якісних наукових досліджень. Це максимально комплексне і загальне поєднання системності і міждисциплінарності, філософської і педагогічної класичності та інноваційності у межах дотримання засад і принципів глобальної еволюційності. Спиратимемося на досягнення старих і нових провідних наук, але головним засобом оберемо факти з нооісторії та наймолодших наук (археометрії, палеогенетики й багатьох інших), найбільші досягнення яких датуються останніми роками і продовжують поповнюватися мало не щодня. Розраховуємо на зацікавленість і критичне мислення наших потенційних читачів, тому більшу частину викладу займуть нові факти, а не розлогий аналіз хоча б частини того океану публікацій, що з'явилися після початку формування російської культури.

2. Вступна рефлексія з уточненням семантики і наведенням перших фактів

З усіх можливих варіантів ключових словосполучень — **російська культура** (1), **культура Росії** (2), **культура великоросів** (3) й інших — віддамо перевагу першому, хоч Інтернет фаворизує друге. За своїм походженням, побутовими основами, ідейним змістом російська культура є витвором валдайських великоросів, що створили ядро майбутньої Московії та всієї імперії. Імперське мислення й неприємні факти з минулого пояснюють звужене використання третього терміну — 0,47 млн. матеріалів в російськомовному Інтернеті, що набагато менше «культури русских» (108 млн.). Поширення термінів (1) і (2) на трьох мовах в Інтернеті виявилось наступним: укр. — 15,6 млн. : 26,3 млн.; рос. — 22,1 млн. : 129 млн.; англ. — 841 млн. : 1 542 млн. матеріалів. З цих даних ми робимо висновок про домінування у заторкнутій нами темі статті всього, що тим чи іншим боком торкається «Великої Росії» як незрівнянної і грандіозної імперії з ігноруванням її фактичної антикультурності та успадкованої гнилизни.

Найчіткіше помітні ці дві щойно вказані негативні характеристики при критичному аналізі особливостей народної мови та звичаїв її щоденного використання. Не потребує доказів чи пояснень той очевидний факт, що справжнім і безсумнівним ядром кожної культури, створеної незалежними і не такими вже й великими групами Хомо (зазвичай вистачає кілька тисяч осіб, свідченням цього є сучасне населення і мовний калейдоскоп острова Нова Гвінея), є відповідна мова.

От і для **російської культури** проведемо критичний аналіз глибин поєднання народної мови (руського языка чи великорусского наречия) валдайських великоросів та успадкованих з найдавніших часів і специфічних для них генетичних програм життєдіяльності. Нагадаємо, що слово «великороси» спершу використовувалося для позначення населення більшої частини Валдайської височини і прилеглих південніших земель Середньоросійської височини з розташованими на ній містами «Золотого кільця» з центром у Переславлі-Залеському, що перетворило його пізніше в титульний народ Російської імперії.

Після цього уточнення і розмежування термінів, можемо розпочати виклад безперечних наукових і цілком побутових фактів.

Серед перших оберемо рис. 1, який вважаємо чималим досягненням нашого геніального лінгвіста-поліглота і знавця одразу всіх слов'янських і багатьох європейських мов Костянтина Тищенка (найпотрібніші нам твори — [8] і [9]).

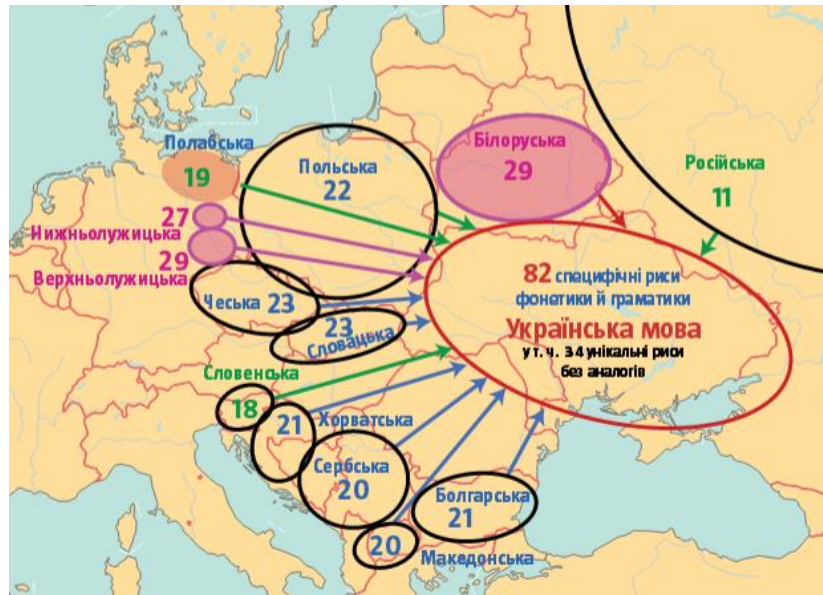

Рис. 1. Територіальний розподіл спільних з українською рис інших слов'янських мов (враховано 82 показники). Цифри 11 — 30 вказують кількість характерних рис української мови, спільних з даною мовою [8, с 35].

Вказана тут інформація стала незаперечним фактом і нам невідомі приклади проголошення її цілковито чи глибоко неправдивою серйозними науковцями (хоч цілеспрямована злісна брехня, мабуть, траплялася). Пропонуємо використовувати дані з рис. 1 у власних розмірковуваннях над подібністю обох мов і відповідних культур. Очевидно, що характеристики російської мови зумовлені її виникненням не у центрі слов'янського світу, а на північно-східній окраїні, де справжнім аутохтонним населенням стали не кроманьйонські мисливці за мамонтами (вони полювали і на «українських землях» поблизу Чернігова), а так звані «фіно-угорці». Це були прибульці з західної частини Великого Алтаю, що у часи неоліту спершу досягли Уральських гір, а пізніше лісовими стежками і ріками поширилися по всьому басейну Волги і північніших рік.

«Побутовий факт» стосуватиметься події, яка сталася з відповідальним автором у середині вересня 1972 р. в Київському державному університеті (КДУ) імені Тараса Шевченка. Студенти-старшокурсники фізичного факультету на лекціях у межах обов'язкового навчального плану вивчали основи двох теорій відносності А. Ейнштейна (1879-1955). Першу — спеціальну теорію відносності, яка насправді мала б називатися «Основи кінематики надшвидких механічних рухів», у наші часи намагаються надавати учням фізико-математичних ліцеїв (вона увійшла в авторський великий посібник для вступників у ВНЗ, що містить всю шкільну фізику і дуже багато різноманітних вправ і задач [10]). А от друга, відома як «Загальна теорія відносності», на основі набагато складнішого

математичного апарату розглядає поведінку матерії в гравітаційних полях майже необмеженої інтенсивності на основі неевклідової геометрії через «викривлення простору-часу».

На першому ж занятті всі погодилися з «принципом рівноправності», що передбачає однакову досконалість головного мозку усіх присутніх, де перевага лектора полягає тільки у більшому віці й обсязі накопиченої інформації. Спершу не було зауважень з приводу того, що ми в українському університеті №1 спілкуватимемося українською мовою. Згаданий «принцип» передбачав і свободу запитань, тому ніхто не був здивований, коли на початку чергової лекції з куточка аудиторії (це традиційні місця, які обирають найбільш незвичайні студенти) прозвучала пропозиція перейти на використання російської мови на підставі її «вищої розвиненості й придатності для вивчення теорій відносності».

Очевидно — не могло бути мови про якесь несерйозне ставлення до подібного запитання в аудиторії (без перебільшення!) з безперечно найбільш «навченими» і здібними українськими студентами. Тому події розвивалися за всіма принципами викладацької етики.

Спершу — подяка за складне і, очевидно, актуальне в тогочасних суспільних умовах реалізації усіма державними органами і службами рішення Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу про значне посилення очевидного для усіх процесу «русифікації всього та усюди». Далі було визнання виключної важливості та складності питання, що змушує шукати обґрунтовану відповідь на основі різноманітних знань і наук, отже, необхідності опори на отриману в університеті й пізніше інформацію про методологію вирішення комплексних проблем.

Тому довелося розпочати з викладацької етики, правничих питань і засад поточної діяльності університету. Етична і мовна частина (у сенсі володіння мовою) «отримали повну підтримку студентів». Правнича частина полягала в тому, що серед студентів не було іноземців, які володіли б тільки російською мовою, а тому всі присутні не мали труднощів зі сприйняттям нового наукового матеріалу (студенти підтвердили, що ці слова відповідають дійсності). Останнє — Статут і засади діяльності КДУ, де всі викладачі на зібраннях перед початком навчального року чули вказівки керівництва про доцільність «звучання української мови у провідному національному університеті в усіх випадках, коли це доцільно і можливо». Висновок: спецкурс «Основи теорій відносності А. Ейнштейна» не заборонений в україномовному варіанті. Його використання знищить можливість для тих чи інших «ворогів СРСР» ганити його на основі «повної русифікації навіть КДУ» і цілковитого усунення з суспільного життя різних неросійських мов і культур.

Наступним кроком відповідального автора стало попередження про те, що подальше пояснення матиме індивідуальний і творчий характер без посилання на корифеїв, тому присутні мають активізувати своє критичне мислення й прискіпливо аналізувати всю логіку міркувань і висловлювань. Студенти почули такі факти:

1. У кожній централізованій багатонаціональній державі логіка управління і забезпечення її стабільності вимагає лідерства якоїсь однієї мови, на якій

створюється лезова частка правничої, наукової, навчальної й мало не всієї іншої інформації. Так пояснюється відсутність однакової кількості книг на мовах усіх союзних республік Радянського Союзу.

2. Наукова лексика СРСР має іноземне походження, тому викладання фізики йде без використання понять і термінів, які винайшли і поширили на увесь світ росіяни чи українці. У фізиці обидві мови мають «однакову недорозвиненість».

3. А от у спроможності відтворювати і поширювати абсолютну більшість думок і висловлювань російська мова очевидним чином поступається українській мові, що можна пояснити відмінами у моментах виникнення і тривалості існування. Порівняння обох мов свідчить, що російська мова незрівнянно молодша. Найбільш очевидний приклад — повна відсутність у російській мові поняття «кохання» та усіх необхідних «супровідних» слів і понять.

Корифеям російської літератури нескінченно важко висловлюватися в емоційній сфері, де універсальне слово «любов» охоплює безмежну різноманітність явищ — від «стану Ромео і Джульєтти» (емоцій Тетяни Ларіної в її знаменитому листі) аж до «любви к Родине, футболу, к водке и дракам, анекдотам, детективам, мороженому и т.д.». На основі подібних фактів і логіки й можна стверджувати, що російська мова порівняно молода, що в ній побутує антикультурна формула-правило ставлення чоловіків до жінок: «Если бьет, значит е...» (на лекції 1972-го року довелось використати «культурний» варіант другої частини фрази — «значит любить»). У кількох відомих відповідальному автору на той час мовах інших народів та у доступних джерелах не доводилося зустрічати подібного ставлення чоловіків до жінок. Саме це й засвідчує і молодість, і особливості формування російської мови (чи «мови великоросів»).

4. У цей момент студенти почули, що у процесі формування вказаних думок і висловлювань глибинні структури головного мозку автора цих рядків запропонували йому найбільш вірогідне пояснення того, яким чином могли виникнути не тільки аномально великі відмінності російської мови від загалу слов'янських, а й «корисність» вказаного ставлення чоловіків до жінок. Ось його короткий виклад:

- У роки існування доволі довготривалого кліматичного оптимуму з його експансією вікінгів і слов'янським заселенням Північно-Східної Русі, зменшення залісненості й максимальної активізації знаменитого й взаємовигідного торговельного водного шляху «з варяг у греки» (зі Скандинавії до Візантії) зиск серед слов'ян мали Київ, Смоленськ, Псков і Новгород, а от в Чернігів і Новгород-Сіверський на землях сіверян ніхто не плавав — вони лишилися осторонь.

- Обидва князі могли прийти в Київ і настійливо вимагати «справедливого поділу мита», але не досягти нічого, окрім збройного протистояння. Вони його програли і змушені були рятуватися від неминучої смерті.

- Утекти можна було тільки у північно-східному напрямі до Валдайської височини, з ріденьким чоловічим населенням якої слобожани-сіверці вели торгівлю (вона відбувалася не у міні-столицях, а в поселенні Мена).

- Хоч збройні сили князів були невеликі, але їх цілком вистачило для винищення в майбутній «Великоросії» всіх осіб чоловічої статі, зріст яких був менший від радіуса задніх коліс возів (від ґрунту до осі колеса). Так зникли майже всі чоловічі гени місцевого населення.

- Жінки, на очах яких відбувалися убивства, не знали слобожансько-сіверської говірки (їх не возили в Мену, як українок на ярмарок в Сорочинці). Тому нападники могли примушувати їх до послуху тільки немилосердними побоями.

- Ось так і могла виникнути вказана «народно-російська» формула стосунків чоловіків і жінок. Це логічно пояснює і повну відсутність слова «кохання», і аномально велику кількість відмінностей російської мови від усіх інших мов слов'янської родини.

В аудиторії на хвильку запанувала повна тиша.

Вона була перервана реплікою «з кутка»: «Гипотеза вполне логичная и обоснованная. В жизни всё могло произойти именно таким образом...»

Заняття продовжилися на основі визнаної «розвиненою» української мови з повним успіхом для студентів на заліковій сесії.

А відповідальний автор кожного разу в процесі моніторингу наукових відкриттів в Національній й інших бібліотеках та вивчення матеріалів отриманих додому наукових та інших видань особливу увагу звертав на все, що стосувалося досягнень нооісторії та інших молодих і ефективних секторів досліджень. Так пощастило зустріти в науковій статті з назвою «Структура російського генофонду» в російському журналі «Природа» наступні факти, отримані з новітніх генетичних аналізів:

«Тільки на заході етнічної території росіяни є генетичними нащадками слов'ян. У центральній частині російський етнос сформувався через змішування слов'ян і дослов'янського фіно-угорського населення» [11, с. 26].

Узагальнимо сказане таким чином: наукове підтвердження гіпотез, що були висловлені ще в 1972 р. у розмові зі студентами, через багато років здійснила Російська академія наук. З ініціативи науковців і за дозволом В. Путіна було проведене велике дослідження генів представників мало не всіх народів сучасної Російської Федерації. Виявилось, що приблизно половина генів великоросів має слов'янське, 40 % — угро-фінське походження, а подальший внесок зробили татари (точніше — заволзькі племена). Набагато меншими були генетичні ознаки окремих європейських народів, а от монгольські гени були практично відсутні. Отримані результати не сподобалися керівникам Росії, а тому не сталося їх скерування у ЗМІ та в систему народної освіти.

3. Новітня нооінформація про давнє походження культури і мови українців

Наприкінці грудня 2021 р. процес накопичення відповідальним автором найновіших нооісторичних вимірів і досягнень дав змогу поєднати розрізнені факти в логічну гіпотезу, придатну для достатньо обґрунтованого пояснення загадки переходу Хомо «десь на Близькому Сході» від підпорядкованості фауністичним законам мислення і поведінки (безперервна кривава війна на кордонах з сусідніми групами чи племенами, канібалізм та інше подібне) до високоцивілізаційних принципів гуманізму і протонаукового світогляду. Це відкриття сталося після півстоліття роздумів й комбінування усе новіших фактів, тому одразу було використане в серії різноманітних публікацій [7; 12-14]. В авторському поясненні неолітичної революції дуже малу роль відіграли праці попередників-філософів і представників інших наук, бо практично всі вони уникали навіть використання слова «канібалізм», а появу гуманізму оголосили наслідком формування мережі аграрних поселень в Східному Середземномор'ї

(Т. де Шарден, підрозділ «Неолітична метаморфоза» у книзі «Феномен людини» [16]). Насправді, як доведено у статті Ю. Корсака [15], засади гуманізму винайшли і закріпили у щоденному житті носії українсько-першоевропейських генів задовго до заміни полювання і збиральництва на ефективне рільництво і скотарство.

Саме цей великий світоглядний мегаподвиг майбутніх українців в інтервалі 15-8 тисяч років тому ми розглядаємо головним витоким і праукраїнського архетипу поведінки та життєдіяльності, і основ формування прадавньої української мови, частина семантичного багатства якої увійшла в усі мови, що сукупно мають назву «індоєвропейська мовна родина».

Використаємо для інфографічної ілюстрації новітніх фактів поліпшений у черговий раз авторський рис. 2, де відтворена частина великих подій в Західній Євразії за дуже тривалий період часу з нанесенням стріл та інших позначок, що стосуються походження українців і великоросів.

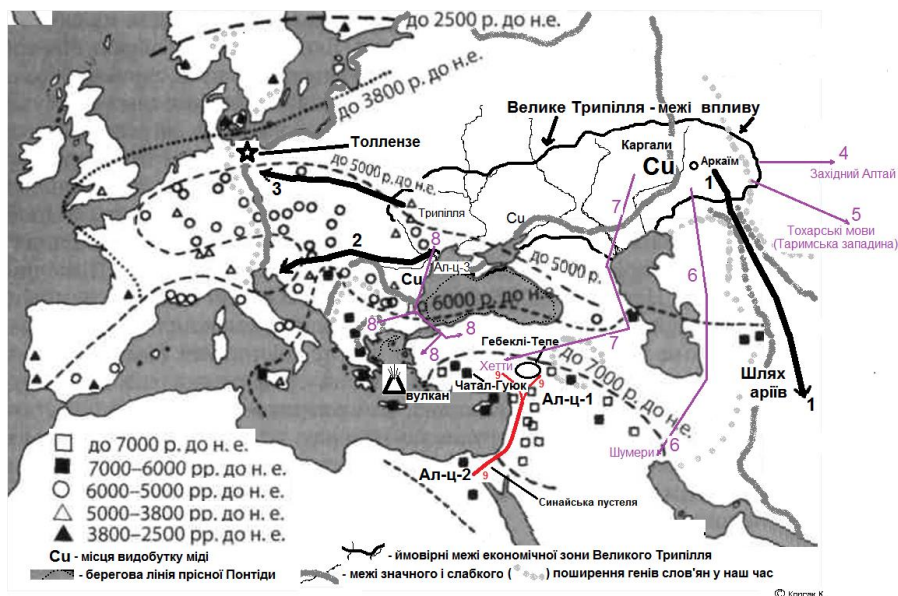

Рис. 2. До пояснення участі наших пращурів в переході від канібалізму до гуманізму і формування основ української мови та культури

Факт винайдення аграрного життєзабезпечення неподалік від східних берегів Середземного моря став незаперечним надбанням науковців ще наприкінці ХХ століття. У прекрасній книзі американського біолога і біогеографа Дж. Даймонда «Зброя, мікроби і харч: Витоки нерівностей між народами» були наведені використані нами на рис. 2 дані про підтвержені дати поширення рільництва із зони винаходу в Європу аж до Атлантичного океану, на Британські острови і навіть у Південну Скандинавію у часи великого кліматичного оптимуму [17].

Першим нашим удосконаленням вихідної схеми американця стала побудована на дослідженнях початку ХХІ ст. гіпотеза поступової трансформації «рільничої» цивілізації Кукутені-Трипілля в дуже велику зону першого значного поділу праці між Карпатами й Східним Сибіром. Ми пропонуємо для цієї унікальної економічної зони назву «*Велике Трипілля — ВТ*», окреслюємо її

розташування жирним контуром на рис. 2 і маємо намір лініями й стрілками 1-8 відтворювати різноманітні технологічні, культурні та генетичні впливи ВТ на значну частину Євразії.

Ця зручна і зрозуміла схема, в якій за позицію винахідників рільництва могли змагатися навіть єгиптяни з дельти і пониззя Нілу, була радикально збурена виявленням усередині розташованого на сході Туреччині горба Гебеклі-Тепе (виділений еліпсом на рис. 2) одразу кількох мегалітичних споруд, схожих на поєднання циркової арени зі зменшеним британським Стоунхенджем (рис. 3).

Рис. 3. Один з варіантів схематичного відтворення винайденого носіями українсько-європейських генів навчально-виховного засобу сакрального і геоорієнтаційного застосування (точніша схема — в [12; 13] та ін.)

Шок від цього несподіваного відкриття виявився надмірно великим, адже воно засвідчило помилковість практично всього, що було написано в підручниках історії про стародавні часи з акцентуванням початків технологізованих цивілізацій від єгипетських пірамід і зикуратів Межиріччя. Сакрально-орієнтаційні споруди в Гебекле-Тепе (більш точною назвою є «Портасар», оскільки в прадавні часи це були терени розселення вірмен, а турки-сельджуки завоювали їх через тисячі років у часи Візантії) виявилися феноменально старими (набагато старшими від Стоунхенджу та єгипетських пірамід). Десятки подібних спорудили й тисячі років використовували пращури майбутніх європейців та українців у часи, коли багато води зберігалось у великих льодовиках уздовж Північного полярного кола й рівень океанів та Середземного моря був приблизно на 100 м. нижчим від сучасного. На місці Чорного моря було прісне і глибоке безстічне озеро Понтіда (контури пунктиром вказані на рис. 2). Найцікавіші для нас події розгорнулися у «понтійські» часи, але чимало важливого сталося набагато раніше.

Коротко перерахуємо виявлені науковцями факти, які в своїй сукупності дають нам змогу сформулювати найбільш детальну гіпотезу появи культури і мови українців. Нещодавні виміри надали їй підтвердження, а в майбутньому ми сподіваємося отримувати необхідні уточнення, а не тотальне заперечення.

1. Всі ми є нащадками тієї гілки тварин зі складу тропічної фауни, в яких

3-4 млн. років тому у потоці природно-неминучих генних мутацій виникла нова версія універсального «білка розвитку» NOTCH2NL, що керує процесом збільшення та ускладнення мозку упродовж утробного і подальшого зростання організму. Вона спершу «дрімала», що й зараз чинить в організмах горил, шимпанзе чи павіанів, а от у пращурів Хомо активізувалася й в умовах використання вогню та окропу для підготовки їжі до споживання повільно збільшила об'єм мозку практично учетверо з переважним розвитком кори та інших «молодих» структур.

Тоді на теплій частині суходолу Афроевразії розгорнулося змагання за оволодіння екологічною нішею для «рукастих двоногих» — одразу кількох підвидів Хомо. Рівновага сил у суперництві була порушена тим, що один з них третину мільйона років тому зазнав неочікуваної комплексної мозкової мутації з підвищенням спроможності до мислення, творчості, пошуків та експериментів. Це й був наш безпосередній винахідливий пращур Homo Sapiens Sapiens (HSS), що прихопив трішки генів від знищених ним HS (неандертальців, денісівців та ін.), наростив свою чисельність приблизно в мільйон разів (!) і не збирається зупинятися на цьому.

2. Носії українських генів у загалі варіантів HSS не виділялися розмірами та фізичними якостями. Вони «не перебували в безпеці» в епоху панування фауністичних законів і правил, які диктували перманентну ворожнечу з доволі поширеним канібалізмом. Тому, як вказано червоною лінією №9 на рис. 2, вони негайно втекли від «більшеньких» з долини Нілу в той рідкісно сприятливий для них момент, коли непрохідна Синайська пустеля раптом вкрилася струмками, ріками і зеленню (56-44 тис. років тому). Можна привітати ту велику групу дослідників, що нещодавно виявила і дослідила ці кліматичні варіації [18].

3. Умови для життя у Східному Середземномор'ї для наших пращурів досить довго були сприятливими, але ситуація погіршилася з початком припинення останнього льодовикового періоду. Від зручного й легкого полювання на стада копитних вони змушені були перейти на розширене використання інших засобів харчування. Унікальним для всієї планети тогочасним явищем була поширеність на нових місцях життя наших пращурів аномально великих врожаїв диких злаків з чималим насінням, що й підкреслено у згаданій книзі Дж. Даймонда. Для зняття цих щорічних врожаїв збиралися старші особи з сусідніх племен і мали у перервах між моментами дозрівання різних видів чималі інтервали часу на спілкування, спогади, обміни враженнями і висловлюваннями про майбутнє.

4. Природа більш-менш серйозно цікавилася виживанням всієї популяції Хомо, тому люди легко поєднують фізичні спроможності як у війнах «на кордонах», так і в ритті каналів чи побудові пірамід. А от щодо ментальної діяльності немає навіть найменших ознак подібного явища додавання з синергетичним (примножувальним) кінцевим ефектом. Усім відомо, що просте поєднання в групу двох осіб чоловічої статі дає сумарний ефект, що зазвичай означає чи менший інтелект, чи навіть різницю інтелектів. Не випадково останні роки значною інновацією у скеруванні вищої освіти стала підготовка студентів до плідної групової інтелектуальної праці.

Історія Хомо свідчить про відсутність серйозних винаходів через зібрання

і дискусії якомога більших груп дорослих осіб, але у щасливому випадку за відсутності ескалації суперечок до рівня бійок вони можуть мати позитивний ефект своєрідного «мозкового штурму». У цьому разі ці зібрання (приклад — тривалі події у Мусейоні навколо Александрійської бібліотеки) зрідка спричинюють індивідуальні винаходи, які набагато випереджають свій час. Так сталося і на дискусіях «женців» (а це були особи тогочасного «третього віку», що означає заключну і глибоку «перебудову мізків» з активізацією програми мудрості) щодо вірогідного майбутнього, щодо необхідності боротьби з небезпекою загального голоду й неминучим у цьому разі посиленням загрози канібалізму.

Висловимо переконливе припущення, що наш пращур «У» запропонував не тільки більш-менш очевидні для всіх засоби харчування (одомашнення рослин і потенційно слухняних тварин), а й цілковито оригінальний навчально-виховний проєкт — спорудження приладу комплексного призначення, який і зображений на рис. 3.

5. Відмовляючись для економії часу від детального аналізу всього шляху формування першого варіанту гуманістичного світогляду та пояснення його основ з використанням зображеного на рис. 3 приладу, копії якого розкопують в багатьох місцях Східної Туреччини, вкажемо, що У і навчені ним «лектори» переконували молодь в існуванні набагато могутніших від племінних тотемів сил і впливів глобального характеру. Вони пропонували узгоджену й логічну модель Всесвіту з періодичними явищами, непереборними небесними і підземними впливами, яким кожна людина має підпорядковуватися в думках, плануванні майбутнього і в щоденній життєдіяльності. Всі рівні перед цими силами, а тому немає підстав знищувати «інших», тим більше — практикувати канібалізм.

6. Найперший «прилад», що аж утричі старший від піраміди Хеопса, спорудили ще під наглядом У 13 500 років тому. Всі наступні будували у разі потреби, коли прецесійний рух Землі з періодом близько 26 тис. років зумовлював появу надмірних похібок і в орієнтації на Полярну, і у визначенні дат. Необхідність гарної поведінки і пошани до Небес разом з доказом їх безмежної сили аж до знищення усіх засвідчила 12 800 років тому грандіозна злива кометних чи інших уламків, детально описана у книзі [19]. Вона не тільки спричинила глибоке і різке похолодання, а й пошкодила терени на південь від Гебекле-Тепе. Будівельники круглих споруд побачили сліпуче небесне хвостате страхіття, відвідали сплюндровані місця і пізніше зобразили «комету» на одній з центральних плит Т-подібної форми нового храму-обсерваторії.

7. Виховний ефект винайдених У засобів був дуже великим і різноманітним. Будували все більше кільцевих споруд, множилися і зростали села винахідників рільництва і малого тваринництва, зі зміною поколінь люди забували про канібалізм і потребу знищувати сусідів, адже вільних земель було багато. Спілкування в усіх справах і торгівля на чималі відстані сприяли формуванню первинного аграрного лексикону, рештки якого збереглися в усіх мовах з індоєвропейської мовної родини. Поступово аграрний гуманізм став панівним на широких теренах, трохи не досягаючи Палестини на півдні.

Особливо впливовим він був на землях сучасної Туреччини. Там упродовж

тисяч років могли існувати комуністично-аграрні поселення, що були подібні до Чатал-Гуюк, розташування якого вказане на рис. 2. Мало не 70 поколінь його мешканців в інтервалі 9-7 тис. років тому жили у спокої і безпеці, без крадіжок чи якогось значного насилля. Спільна й практично однакова для всіх праця на полях і з тваринами не тільки забезпечувала високий для тих часів рівень життя, а й пригнічувала жадібність, бажання виділитися аж до акумуляції багатств і досягнення «вищості» над усіма іншими.

8. З генетичної точки зору анатолійський «аграрний комунізм» і сформовані у вказаний період визначальні засади праукраїнського архетипу та його семантичного і технологічного забезпечення є безперечним досягненням українсько-праєвропейських винахідників землеробства. Ці взірці поведінки помандрували в Європу, як і зображено на рис. 2, на Заході якої збереглося дуже багато решток мегалітичних споруд різної конструкції (Стоунхендж — одне з багатьох досягнень). Та у сучасній Англії годі шукати гени їх творців, адже в інтервалі 5 — 3,5 тис. років тому вони були майже цілковито знищені ефективними геноцидними діями пращурів сучасних європейців (чоловіча гаплогрупа R1b), які керувалися в житті антигуманістичною парадигмою, головним проповідником якої у даний момент є російський диктатор В. Путін, його найближче оточення (Д. Медведєв, М. Патрушев, С. Кірієнко, Патріарх Кирил та ін.), а також більшість науковців, які страждають на шизофренію великоросійського «патріотизму» [20; 21].

9. Задовго до настання століть розвитку «атлантичного геноциду», коли на 15-18 мешканок Західної Європи припадала тільки одна особа чоловічої статі, пращури українців (анатолійські землероби) під тиском невблаганного підвищення рівня прісної Понтіди на 120 м. і появи Чорного й Азовського морів змушені були покинути зручні для життя пониззя Дунаю, Дністра і Дніпра й зміститися на північ аж до початку молдавських та українських височин. Там і сталася подія колосального значення і для українців, і для західної частини Євразії — зустріч професійних землеробів з не менш професійними мисливцями-аріями (гаплогрупа R1a). Сформувалася основа української нації через приязнь, взаємодоповнення способів життєзабезпечення, узгодженість вихідних світоглядів і безприкладну для попередніх часів рівність обох статей.

Та ще важливішим ми вважаємо нехарактерну для «західних геноцидників» і великоросів глибинну генетичну пошану чоловіків до жінок в усіх аспектах — від безмежної вдячності до матері та усіх старших до закоханості та захопленості нареченою і дружиною. Це стає цілком очевидним, якщо порівняти характеристики найпоширеніших (побутових) жіночих скульптур в усіх світових культурах за останні тисячі років, що пройшли після зустрічі двох гілок українських генів, формування Трипілля і його подальшої трансформації у Велике Трипілля.

У багатьох наших попередніх публікаціях про Велике Трипілля після усвідомлення про його існування ми наводили пояснення того, чому і як форсмажорні технологічні досягнення здійснювати трипільці-арії: 1) одомашнення диких коней і виведення одомашненого різновиду з феноменально міцною спиною та не меншою слухняністю і любов'ю до господаря-арія; 2) винайдення спершу (6000 років тому) суцільного колеса, а

пізніше легкого і достатньо міцного «ажурного» з кількома спицями; 3) перетворення гужового транспорту в основний засіб перевезень по суходолу; 4) удосконалення виплавки міді до рівня «побутового кухонного процесу» на основі масового використання березового вугілля; 5) багато соціальних технологій, які більшість сучасних істориків «приписують» іншим народам, опис яких все ж виходить за межі основної тематики цієї статті.

4. Нооісторичні факти щодо появи і подібності атлантичної й великоросійської культур

Сконцентруємося на світоглядно-духовних і мовних аспектах культур Західної Європи, валдайських (нагадаємо, що тут слово «валдайських» означає не тільки саму височину, а й її вкритий лісам південний схил разом з Середньоросійською височиною аж до степів) великоросів і громадян путінської Росії зразка 2022 року.

На рис. 2 між положенням Берліна і Балтійським морем міститься чорна зірка з написом «Толлензе (на польській мові - Dołęża)». Там приблизно 3300 років тому сталася епічного значення битва між міжнародними збройними силами двох головних частин Європи — Заходу і Сходу. Вона практично на дві тисячі років створила бар'єр між ними, існування і вплив якого цілком помітні та відчутні навіть зараз.

Тема «Толлензе» не надто популярна в країнах-лідерах Європейського Союзу. Так само, як і факт здійснення майже повного геноциду первинних європейських землеробів та будівельників стоунхенджів пращурами сучасних західноєвропейців, які розселилися на захід від меридіану Берліна. Доцільно нагадати про те, що доволі численні на Заході українофоби нещодавно здійснили кимось керовану та дуже активну спробу перекласти вину за зникнення європейських винахідників землеробства і появу вказаної вище нерівноваги кількості чоловіків і жінок на прадавнє населення українських степів і лісостепів.

Нападників з України називали у цих публікаціях у масових ЗМІ «ямниками» — носіями «ямної культури» з територій між Дністром і Волгою. Практично всі статті містили залиті червоною фарбою карти з гігантськими стрілами, що стартували з України і дотягувалися аж до Португалії та Уельсу. Миготіли страшні фігури людей-звірів з мечами і щитами, що в черговий раз засвідчує неприємну для нас переконаність практично всього західного наукового світу в тотальному дикунстві абсолютно всього, що відбувалося та існує на степових і лісостепових просторах Євразії від Карпат аж до Тихого океану. Через таку упередженість стає зрозумілішим несприйняття України з самого моменту відновлення незалежності аж до 24-го лютого 2022 року. Ситуація тільки зараз змінюється на краще. Але навіть раніше вказана брехня про злочини «ямників» зникла сама собою через вимушеність визнання правди авторами антиукраїнських статей у своїх подальших матеріалах. Щоправда, робили вони це в останньому абзаці з половинним за розміром шрифтом.

Щойно сказане про страшні казки «про ямників» частково придатне і у випадку поширення інформації про битву на переправі річки Толлензе. Захід намагається уникнути поширення правди і з усіх сил не визнає, що вона сталася через бажання «західних геноцидників» винищити усіх чоловіків у Центрі і на

Сході Європи так само успішно, як вони це зробили з землеробами і носіями гуманістичного архетипу поблизу океану.

Та вони, як і В. Путін зі своїми генералами, зробили стратегічний прорахунок, адже пращури польського та українського народів серйозно сприйняли попередження про небезпеку з вуст тих землеробів Заходу, що зуміли утекти від нападників «у слов'янський світ». Нападників чекала об'єднана армія майбутніх поляків та українців із Західного Трипілля. У результаті самовпевнені геноцидники були знищені практично цілковито. Їх тіла були скинуті з берега у річковий мул не тільки поблизу греблі, а й упродовж кількох кілометрів. Вже кілька років розкопки, які ведуть «західні» науковці, просуваються поволеньки. З'являються статті у наукових виданнях і матеріали у ЗМІ, але ми й досі не бачили вичерпних результатів генетичного дешифрування віднайдених решток та якихось узагальнень з авторством учасників розкопок.

Ми переконані в необхідності активізації в дослідженнях Толлензе польських та українських науковців, адже це була не тільки спільна перемога, а й прояв безсумнівно глибокої генетичної і світоглядної тотожності обох народів. Тому не слід дивуватися тому, з якою феноменальною єдністю й особистісною активністю абсолютна більшість громадян сучасної Польщі сприйняла жінок, дітей та інших утікачів від путінської навали як своїх рідних і близьких. Як бачите, є всі підстави вважати цю практично миттєву і найрізноманітнішу допомогу проявом генетичної спільності, спорідненості архетипів поведінки і світоглядних цінностей, які вперше стали реальністю аж 15 000 років тому на Близькому Сході.

Щойно наведені факти дають змогу зробити чіткими і видимими приховані генетичні імпульси керівників більшості провідних держав Західної Європи, адже вони мають витоки з прадавніх часів, коли сталася заміна землеробського архетипу на атлантичний. Надалі упродовж усіх тисяч років переможці на основі «Божих наказів» цілком успішно виправдовували свої злочини — безперервні традиційні та релігійні війни, геноциди і створення колоніальних імперій, публічне і практично масове спалення найгарніших і найрозумніших жінок, численні атаки слов'янського населення Сходу і т.д.

Ще кілька років тому на рівні урядових документів Захід «радив» Україні якомога дужче підтримувати збоченський ЛГБТ-рух тому, тому і тому... І ні слова про те, що подібне збочення є страшною атакою на нормальні родини, на найкращі природні стосунки між жінками і чоловіками, на можливість успішного виховання нових генерацій в атмосфері цінностей українського народу і прадавньої гуманістичної парадигми.

Але виникає логічне запитання — чому майже в усій сучасній Європі (винятки — Басконія та Угорщина) домінують мови з індоєвропейської мовної сім'ї, витокм яких навіть зарубіжні науковці вважають терени степової України (фактично — тих земель, які названі нами Великим Трипіллям). Ми запропонували пояснення цього феномену в спільних публікаціях з фахівцем-філологом, доц. КНУ ім. Тараса Шевченка Л.М. Ляшенко на початку 2017 року ([22] та ін.).

Наші пращури-землероби не завойовували Францію чи Італію і не

нав'язували свою мову скеруванням армії лекторів. У час розквіту Великого Трипілля його технологічна привабливість була цілковито невідпорною, тому представники багатьох народів (торгівці? розвідники?) на кінному транспорті чи й пішки прибували в технологічні центри на сході ВТ (в Аркаїм, Синташту й багато інших). Там вони цікавилися насамперед гірництвом і металургією, вивчали виробничі терміни (теги) і пізніше переносили знання до себе, спотворюючи звучання праукраїнських слів тим дужче, чим довшим був шлях додому до князя та звіту про виконання завдання. Кожен читач може повторити січневу 2017-го року вправу відповідального автора з автоматичного Гугл-перекладу нашого слова «береза» на інші мови.

Ось що вийшло: бяроза (біл.), берёза (рос.), бреза (болг., серб., макед.,), breza (слова., словен., хорв., босн.,), brzoza (поль.), bříza (чесь.), beržas (лит.), birke (нім., фризська), birk (дан.), birki (ісл.), berk (нідер.), birch (англ.), beithe (ірл.), betula (лат.), betulla (італ.), abedul (ісп.), bétula (порт.), bouleau (франц.), björk (швед.), björk (норв.). Фіни і баски не цікавились «кухонною» металургією міді, у гості не приходили, тому називають берізьку «koivu» і «urkia».

Маємо потребу з міркувань наукової етики нагадати про те, що найімовірніше слово «береза» є українським варіантом болгарського «бреза», бо ми запозичили у болгар плавлення руд міді на березовому вугіллі, а не навпаки. Вони шанували березове вугілля як подарунок небес аж так високо та емоційно, що й зараз на народних святах у сутінках витанцьовують на доволі яскравих жаринах (так ми пояснюємо звичай «нестинарства»).

Загалом ми переконані в тому, що «хмарнотеговий» механізм поширення спільних для індоєвропейських мов виробничих та інших слів і термінів найбільш логічно та успішно пояснює проникнення праукраїнських слів на терени віддалених чи відверто ворожих народів. А також їх зупинку тільки перед непереборними природними бар'єрами (пустелями, океанами чи захмарними гірськими хребтами). Радіємо, що лінгвістичні спілки підтримали нашу пропозицію й рекомендували до використання.

Закінчуючи цей фрагмент про поширення мов, вкажемо на те, що прибульці мали специфічні інтереси і перебували в зоні «зацікавлення» короткий час, а тому слід провести спеціальне дослідження — чи спромігся хоч один «атлантист» запозичити наш архетип поведінки і світогляду? Легше помітити «виробничі запозичення». Наприклад — француз вивчив перші прості числівники (1, 2 і 3 звучать однаково на обох мовах), але не встиг оволодіти десятковою системою в арифметиці. У результаті й зараз у Франції «вісімдесят» звучить як «чотири рази по двадцять (quatre-vingt)». І у школах найвища оцінка — 20. Схоже на те, що у часи Великого Трипілля французи ходили босі (Гольфстрім їх обігрівав і обігриває), а тому для лічби використовувати всі пальці.

Додамо й такий висновок: у провідних європейських мовах поняття «кохання» і «любов» поєднуються в одне (love, amour, Liebe і т.д.), що можна вважати спадком «геноцидних тисячоліть» і вказаної нерівноваги статей. Іншими словами — необхідністю для чоловіків хоч якось підтримувати лад у гаремі з рабинь, що бачили загибель своїх рідних.

Саме це явище (відсутність поняття «кохання» і побиття жінок) було реалізоване на Валдайській височині й південніше від неї воїнами зі

Слобожанщини — вони не володіли мовою жінок, тому могли переконувати їх тільки побиттям.

Висловимо обгрунтоване припущення, що прибульці зі Слобожанщини були не рільниками чи вівчарами, а професійними солдатами, які через головне заняття і принципи його якісного виконання просто не могли бути носіями праукраїнського (трипільського) гуманістичного архетипу. Вони з першого дня появи на території майбутньої Московії виявилися носіями західноєвропейського (атлантичного) архетипу поведінки, антиморальних принципів, грубощів і лайки.

Дуже легко відстежується подібність поступового «окультурнення» атлантичних і валдайських теренів. В обох випадках йшло запозичення чужих культурних досягнень, а не суспільно-економічний розвиток шляхом внутрішньої концентрації інтелектуальних ресурсів, власних відкриттів і збагачення людства в цілому.

Атлантичний світ розпочав реальний прогрес, який висвітлюється як оригінальне досягнення, після перших завоювань початків Римської імперії, коли були захоплені землі Пелопоннесу й загарбники отримали шок від культурно-технологічних досягнень Еллади, яку вони перейменували у «Грецію». В усьому століттями розвиток Риму йшов через перенесення до себе культури і технологій еллінів, які, що ми вказували вище, були генетичними і культурними спадкоємцями крито-мікенської цивілізації з використанням надвисоких технологій, які (це остаточно доведено зовсім недавно) прибули з південно-західних теренів Великого Трипілля (стрілка №8 на рис.2).

Не буде перебільшенням твердження такого плану: культура Риму стала основою звичної для нас атлантичної (західноєвропейської) культури через адаптацію обраних ідей, уявлень і знань світу еллінів (з Афін та інших материкових центрів, Александрії, анатолійських міст, острівних культурних центрів та ін.). Керівники Риму не соромилися цього, адже вважали себе посланцями Бога (Богів) для виконання цивілізаційної місії на всіх досяжних теренах на основі привласнених культурних і матеріальних засобів.

Через століття після занепаду західної частини Римської імперії культурний і технологічний розвиток великоросів і валдайської Московії йшов через аналогічне запозичення — цього разу з ближчого і досяжнішого Заходу, контакти з яким були переважно водними, а не суходольними. Вони тривалий час були матеріальним — торгівельними й іншими подібними. Тільки після завершення формування мови великоросів на основі злиття говірок чоловіків зі Слобожанщини і місцевих жінок розпочався поступовий процес запозичення європейських знань, максимальної інтенсивності якому надав Петро I, чії «подвиги» офіційно пообіцяв повторити чи перевершити В. Путін навесні 2022 року.

Ця обіцянка викликала ентузіазм населення Російської Федерації та його згоду на знищення українців як головної перешкоди на шляху відновлення Великої Росії у вигляді суходольної єдності від Португалії до Аляски. Поглянемо на те, як це пояснюють класичні і ноонауки в їх сучасному стані.

5. Сучасні науки про особливості культури путінської Росії зразка 2022 року

Розпочнемо з нагадування про те, що процес мислення, прийняття рішень та їх реалізація у «подвійно розумних» Хомо відбувається на основі

поєднання успадкованих генетичних програм (УГП) й результатів адаптаційно-формульовального впливу соціального оточення, в якому народжується і зростає людина. Відомо, що витoki УГП губляться в тому періоді, коли зникнення динозаврів створило прекрасні перспективи для удосконалення ссавців в усіх аспектах.

Сучасні Хомо, як мовилося, є результатом комплексного прогресу своїх попередників усередині тропічної і субтропічної зон земної біосфери. Вони вижили й запанували на планеті тільки завдяки еусоціалізації й використанню комбінації з понад сотні негативних поведінкових рис [23], а також приблизно дюжини позитивних, сформованих і посиленних впливом не надто довготривалої еусоціальності. Тому об'єктивна оцінка поведінки В. Путіна, його оточення і загалу населення сучасної Росії разом з передбаченням розгортання подій в майбутньому стають можливими тільки на основі поєднання досягнень багатьох класичних і ноонаук разом зі зверненням до фактів з минулих і позаминулих часів.

Очевидним фактом є приналежність Хомо до зграйних і малорухливих видів з намаганням захистити доступну (тобто «свою») територію життєзабезпечення від зазіхань конкурентів з тієї ж самої екологічної ніші. До досягнення дорослості й отримання обов'язку захисту своїх ресурсів упродовж дитинства і юності кожна молода особа переймає досвід дорослих і формує необхідну компетентність як суму знань про найближче довкілля і закони життєдіяльності. У часи збиральництва практично всі були змушені швиденько і особисто знайомитися і запам'ятовувати інформацію про дві-три сотні істивних/неістивних складових частин фауни і флори на обмеженій території перебування племені.

Вимоги до обсягу запам'ятовування були великі і жорсткі, тому науковці не здивувалися, коли виявили ще один незаперечний факт: максимальний об'єм головного мозку Хомо був півсотні тисяч років тому, а після відмови від полювання і збиральництва та спрощення процесу отримання їжі разом з накопиченням знань на зовнішніх (позамозкових) носіях він невблаганно зменшується. Пропонувати наше передбачення ймовірних результатів цього процесу ми не будемо через небажання в умовах війни-2022 поповнювати голови читачів додатковим матеріалом негативно-есхатологічного характеру.

Краще вкажемо на те, що попередня частина соціального прогресу Хомо відбувалася за рахунок технічно-технологічного посилення спроможностей більшості частин тіла людини (зубів, рук, ніг і т.д.), але у даний момент лідери серед Хомо швидко вдосконалюють Штучний інтелект як перспективний засіб для підтримки головного мозку в усіх його найвищих функціях. Лишається сподіватися на те, що занепад життєвої компетентності й ослаблення спроможності до критичного мислення у наших нащадків буде скомпенсований можливостями Штучного інтелекту найближчого майбутнього.

Повертаючись до пояснення ретроповедінки росіян, наведемо рис. 4, що відтворює найбільш поширений варіант картографічного зображення всієї Росії на поверхні Північної півкулі Землі.

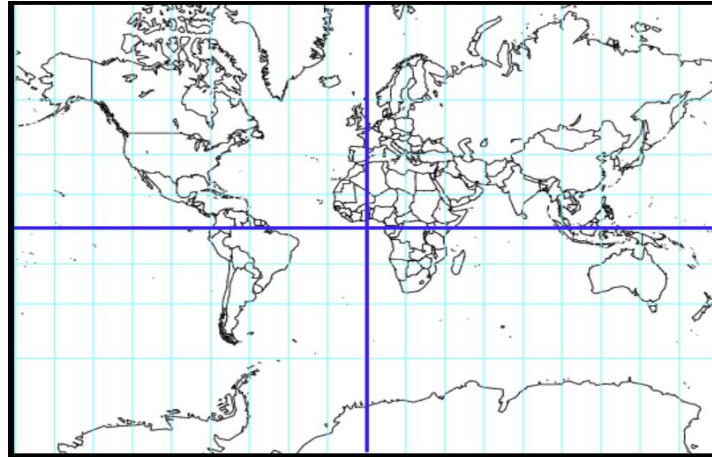

Рис. 4. Карта світу в меркаторській проєкції, де розміри Росії набагато перебільшені

(https://uk.wikipedia.org/wiki/Проекція_Меркатора#/media/Файл:Mercator_grid.png)

Як видно з рисунку, у кожній точці зображення кут між вертикальними меридіанами і горизонтальними паралелями становить 90° , що дуже спрощує використання компаса. Ціна цієї зручності — грандіозні спотворення у зонах полюсів (точок злиття меридіанів), що раніше ніколи не турбувало мореплавців через повну неможливість пересування біля полюсів. Всі моряки віддавали перевагу плаванню в тропічних широтах, де карта не мала спотворень, а жіноча частина і навіть вожді племен, які населяли атоли і острови, завжди були в захваті від прибуття такого необхідного й різноманітного генетичного багатства.

Зі сказаного випливає, що на рис. 4 країни і території поблизу екватора відтворені такими, якими вони є насправді. А от об'єкти у високих широтах дуже перебільшені, адже острів Гренландія виглядає рівним Південній Америці, хоч насправді менший мало не удесятеро.

Вказаний факт має серйозне значення для пояснення ставлення великоросів до Росії та їх уявлення про її місце у світі. У дитячому й підлітковому віці в період формування уявлень про свою державу кожен росіянин мало не безперервно на основі її картографічних зображень переконується в тому, що вона набагато більша від будь-якої іншої в світі. І не трішки, а набагато більша! Подібна інформація записується на емоційному тлі, а тому ніколи не забувається і не модифікується. Громадяни Росії твердо переконані в її світовому лідерстві й не відмовляться від цього аж до її зникнення в результаті розпаду на фрагменти.

Чи можна наведенням наукових фактів переконати пересічного росіянина в помилковості завищеної оцінки Російської Федерації? Чи перевернеться «догори дригом» його світогляд, коли він у науковій статті чи навіть у книзі прочитає про факт перебування його любшої «Родины» на першому місці по кількості квадратних кілометрів і усього лише на п'ятому за розміром «ефективної території»?

Без сумніву — не перевернеться! Та ще й з багатьох причин. Вкажемо найголовніші:

- ефект Лачинса для роботи головного мозку Хомо примушує відхиляти нову і несподівану інформацію, а не кидати все і негайно прилаштовувати її до

всіх справ у своїй життєдіяльності (ефект корисний для підтримки стабільності об'єднань людей, але добряче гальмує поширення і використання найважливіших відкриттів і понять, подібних до «екологічні науки» чи «ноотехнології»);

- у системах освіти зазвичай не розглядають «правдивої економіки» і не пояснюють це поняття (тому росіяни просто не знають що їх гігантська територія для поширених у Росії технологій життєзабезпечення комфортно-придатна лише для *усемеро-удесятеро меншого населення (!)*);

- середньому Хомо чоловічої статі узагалі не подобаються чужі слова і пояснення, адже він автоматично вважає себе ОДНИМ З НАЙРОЗУМНІШИХ серед усіх, кого він знає (не випадково такою поширеною є фраза про те, що при невдачах всі скаржаться на свою пам'ять, і ніхто — на розум);

- при спілкуванні з пересічними великоросами з середньою і коротшою освітою для «дохідливості й переконливості» не завадить використовувати не літературну чи якісну «наукову» мову, а щось доволі некультурне з високим відсотком матюків і нецензурних понять (в момент злету на вершину влади В. Путін, бажаючи висловити не підготовлений кимось текст, а власні думки і міркування, дуже емоційно використовував своєрідний лексикон, який відсотків на десять складався зі слова «сортир»).

Наближаючись до закінчення цієї статті, змушені полишити поза її рамками всю релігійну тематику (переслідування старообрядців та ін.), факт неоригінальності «великої» російської літератури в період лідерства в обміні інформацією між людьми листів і друкованих книг великого і гігантського розміру (взірцем були твори французьких, англійських та німецьких авторів); кривобокість практично всього епістолярного радянського російськомовного доробку (тут більше завинила не мова, а хибне сподівання побудувати «земний рай» через інверсію (перевертання) всієї суспільної піраміди й ігнорування законів мислення та життєвзаємодії людей); дуже короткочасне вивищення російської мови до другої позиції в світовій ієрархії глобальних (міжнародних) мов, коли перелякані успіхами СРСР в «космічних перегонах» керівники США виділили немаленькі кошти на створення і максимальне поширення перекладів з російської на англійську всього-всього «хоч трошки науково-технологічного» (включаючи журнали «Юный техник», «Квант» та «Физика в школе»). У результаті поширеності англійської мови цей «хитромудрий» американський проєкт запозичення позитивних рис діяльності радянської системи освіти радикально підвищив увагу і до радянських справ, і до російської мови «як наукової». Але ненадовго — менше, як на 20 років.

Розширимо цей «перелік пропущеного» нагадуванням про те, що наша стаття спирається на акцентування лише найновіших археологічних та історичних ноовимірів й побудованих на них гіпотез. Для іншої публікації ми полишаємо важливий для усіх детальніший аналіз вражаючих зусиль чесних науковців, які в смертельно небезпечних умовах імперій і диктатур намагалися створити правдиву історію України на основі кращих власних досліджень і доробку всього наукового світу — В.Хвойки, Я.Пастернака та ін. (приклад — [24]). Ще більшої уваги заслуговують досягнення наших сучасників — археологів Бурдо Н., Відейка М., Городиського М. та інших, кому ми завдячуємо грандіозною Енциклопедією трипільської культури [25]. А також Залізняка Л. з його численними книгами ([26] та ін.), історикам — Калакурі Я., Сергійчуку В.

(його новітній твір [27] бажано перетворити в навчальний курс для усіх учнів, включаючи й найдопитливіших) і багатьох інших, які отримали свободу пошуків і відкриттів у незалежній Україні.

Підсумуємо ці нагадування про недоліки статті оптимістичним і достатньо обґрунтованим твердженням про те, що участь всього російського народу у війні-2022 назавжди знищить створений століттями пропагандистських зусиль Російської імперії, СРСР і РФ фальшивий міф про світову найвищість і неперевершену «духовність» не тільки російської культури, а й взагалі «усього російського».

Висновки з нашого дослідження стосуватимуться констатації того, що стратегічна помилковість державного міфу «Про Третій Рим» разом з постійним нерозумінням відмінностей між бажаним і можливим перетворила «Родину россиан» в грандіозну й небезпечну для всієї планети «ракову пухлину». Відсіч українців, яких підтримує прогресивне людство світу, що стрімко розгортається на наших очах, матиме наслідком тотальний крах вказаного міфу та зникнення монструального поєднання десятків народів, які врешті отримають можливість незалежного життя і розвитку.

Використане в попередньому абзаці поняття «ракова пухлина» стало продуктом нашого аналізу стану і тенденцій позитивних та деструктивних змін сучасного людства як глобальної популяції *Homo Sapiens Sapiens* (майже 8 млрд. осіб і сукупності понад 200 держав, автономій, квазіавтономій й усього іншого).

Людство в цілому засвідчує ознаки «надорганізму», «клітинами» якого є згадані великі об'єднання людей. Історія Хомо свідчить про те, що зрідка вони стають активно-агресивними і люто накидаються на всіх оточуючих. Схоже, що уперше і дуже серйозно зіткнулися з цією бідою елліни у часи перших олімпійських ігор та існування великої кількості незалежних полісів.

Сподівання на зняття агресії через силове суперництво представників різних полісів на олімпійських іграх виявилися цілковито марними, тому елліни просто вимушені були знищувати свої поодинокі «ракові пухлини», якими керували диктатори за повної підтримки громадян. Для такої «хірургічної спецоперації» збирали армії мало не десятка постраждалих полісів, примушували громадян «пухлини» віддати диктатора й головних поплічників, вішали їх поряд з міськими мурами на поталу грифам, проводили демократичні вибори й лишали групу контролерів процесу виліковування «хворих» від любові до Вождя і втрати спроможності до мислення.

Загальний погляд на Російську Федерацію після 1991 року свідчить про прискорений розвиток симптомів її старої імперської «хвороби» і деградації культури й архетипу поведінки. Вони були поганенькими навіть у радянські часи, але недоліки цілковито акцентувалися вже у XXI ст., коли через збіг обставин на становищі диктатора опинився «підліток 11 років з дисфункціональними мізками», який обставинами власного життя і отриманою освітою сформував порівняно високу компетентність професіонала-провокатора.

Сприятливі обставини економічного буму й ІКТ-ресурси дали змогу В. Путіну і його «бригаді» ефективно використати багато негативних рис мислення і поведінки пересічних Хомо. Поминаючи аналіз кроків «гріхопадіння» росіян, вкажемо, що війна-2022 стала можливою тому, що вони досягли вершини свого ментального захворювання й занурилися в болото ейфоричної

підтримки В. Путіна в усіх його планах, зокрема, у намірах ліквідувати Україну через *повне винищення українців*.

Досвід не тільки Античної Еллади, а й світу в ХХ ст. (йдеться про гріхи німців в інтервалі 1914-1945 рр.) свідчить про необхідність цілковитої ліквідації не тільки організатора війни, а й подрібнення «хворої пухлини» на дрібні й менш небезпечні частини.

У світі поступово формується загальне розуміння того, що реальна безпека щоденного життя і довготривалий мир можливі тільки у разі побудови нової системи ліквідації намірів і бажань диктаторів, які ніколи не зупинялися в своїй агресивності й завжди відкидали угоди і домовленості, принципи моралі та справедливості. Так сталося, що громадянам України, незалежно від їх національного походження чи мовного вибору, Доля (чи Бог?) призначила здійснити вже п'ятий глобальний мегаподвиг для цивілізаційного порятунку людства.

Цього разу — знищити «рашку» з її культурно і ментально схибленими лідерами й дати можливість розвинути вже започаткованому на ворожій території «Руху незалежних народів». Безпека для планети настане тільки після формування десятків нових незалежних держав,

Страхатися небезпеки світового голоду чи «глобального потепління» не треба з простої причини — з України йде поширення правдивої інформації про десятки бактеріальних та інших екоідеальних ноотехнологій, створити які для забезпечення ноосимбіозу людства і біосфери сто років тому рекомендував В.І. Вернадський. Ми детально описали все необхідне у кількох статтях ([6; 28] та ін.).

Хоч війна-2022 трохи «заважає», але загалом на Землі події розвиваються в позитивному напрямі.

Найглибші ментальні й інші трансформації ми констатуємо в Україні, де «майдани» й свідомість громадян наблизили нас усіх до нового бачення своєї ролі і призначення. Його на диво вдало висловив 5 червня 2022 року Олексій Арестович під час виконання нетрадиційних для військовика функцій оглядача-коментатора: *«Нам треба зачинити двері історії де колективна Україна — ниюча жертва. І прорубати двері до нової історії, де ми самі творимо своє світле майбутнє»*.

Наша науково-дослідна група продовжить свої аналізи й публікації на користь розвитку і прогресу Вітчизни. Будемо сподіватися на український варіант колективного здійснення «самостійного ірландського стрибка в майбутнє 1990-2010 рр.» разом зі створенням нооекономіки і ноожиттєзабезпечення на основі виконання заповітів Т. Шевченка, В. Вернадського та інших національних корифеїв думки і свідомості.

References:

- [1] Vernadsky W. (1925). L'autotrophie de l'humanite // Revue generale des sciences. 1925. No. 17/18. Pp. 495–502 (URL: <http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k171004/f500.item.zoom>).
- [2] Korsak, K.V., & Korsak, Y.K. (2014). Noohlosariy yak zasib pozytyvizatsiyi maybutn'oho u novykh tsiley vyshchoyi osvity [Nooglossarium as a means of positivizing the future and new goals of higher education]. Vyscha osvita Ukrayiny — Higher education in Ukraine, №2, 42-48. (URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vou_2014_2_8) [in Ukrainian].
- [3] Korsak, K.V. (2011). Nooekonomika (4-ta khvylya) – shlyakh staloho rozvytku lyudstva u KHKHI stolitti [Nooeconomics (4th wave) — the path of sustainable development of

- mankind in the XXI century]. *Ekonomist – Economist*, 1, 20-23. [in Ukrainian].
- [4] Korsak. K.V. (2015). 21st Century Noofuturology: Conditions for Saving the Homo Sapiens Sapienses Population. *RELGA*, 1(289). (URL: <http://www.relga.ru/Environ/WebObjects/tgu-www.woa/wa/Main?searchPattern=Hooof>yTypoAorH H8F&textid=4061&level1=main&level2=articles>). [in Russian].
- [5] Korsak K.V., Korsak Y.K., Lyashenko L.M., Pokhresnyk A.K., Antoniuk L., Artemov V., (2021). About Providing Long-Term Symbiosis of Mankind and Biosphere on the Basis of Mudrotechnologies (Wisetechnologies). *International scientific journal «Grail of Science»*, №4 (May, 2021) with the proceedings of the: I Correspondence International Scientific and Practical Conference «Globalization of Scientific Knowledge: International Cooperation and Integration of Sciences» held on May 7th, 2021 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 258-273. (DOI 10.36074/grail-of-science.07.05.2021.049). (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/issue/view/07.05.2021/529>) (in Ukrainian).
- [6] Korsak K., Kiryk T., Pylypenko S., Pokhresnyk A., Korsak Y., (2021). Forecast of the Near Noofuture for Humanity and Ukraine. *International scientific journal «Grail of Science»*, №6 (June, 2021) with the proceedings of the: I Correspondence International Scientific and Practical Conference «Modern science: concepts, theories and methods of basic and applied research» held on June 25th, 2021 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 270-286. (DOI 10.36074/grail-of-science.25.06.2021.046). (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/issue/view/25.06.2021/561>) (in Ukrainian).
- [7] Korsak K., Talanchuk P., Davydenko G., Mykhaylyuta O., Kalakura Ya., Pokhresnyk A. and others (2022). The Role of Ukrainians and Genetically Related Peoples in the Implementation of the Five Main Universal Worldvised Revolutions. *International scientific journal «Grail of Science»*, №12-13 (April 29, 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference «An integrated approach to science modernization: methods, models and multidisciplinary», April 29th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 526-544 (DOI 10.36074/grail-of-science.29.04.2022.089). (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/issue/view/29.04.2022/737>) (in Ukrainian).
- [8] Tyshchenko, K.M. (2012). The truth about the origin of the Ukrainian language / Special issue of the "Ukrainian Week", №2, 4.X.2012 (URL: http://i.tyzhden.ua/content/photoalbum/2012/10_12/04/tyshenko/tyshenko.pdf) (in Ukrainian).
- [9] Tyshchenko, K.M. (2013). The truth about the origin of Ukrainians / *Ukrainian Week*, №16, 19.IV.2013 (URL: <http://i.tyzhden.ua/content/photoalbum/2013/november/13/tyshenko.pdf>) (in Ukrainian).
- [10] Korsak, K.V. (1994). *Physics. 25 repetitive lectures (textbook for preparatory departments of higher education institutions and for self-education)*. Kyiv : Wyszcha shkola — Higher school. (in Ukrainian).
- [11] Malyarchuk, B.D. & Derenko M.V. (2007). The structure of the Russian gene pool / *Priroda*. — Nature. No. 4. 21-28. (in Russian).
- [12] Korsak, K.V. (2022). Neolithic origins of the formation of the Ukrainian archetype and Indo-European culture / *Scientific Collection «InterConf»*, (96): with the Proceedings of the 6th International Scientific and Practical Conference «Scientific Community: Interdisciplinary Research» (January 26-28, 2022). Hamburg, Germany: Busse Verlag GmbH, 2022. 1206 p. Pp. 340-349. (URL: <https://www.interconf.top/documents/2022.01.26-28.pdf>) (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/interconf/article/view/18193/15932>) (in Ukrainian).
- [13] Korsak, K., Korsak, Y. & Pokhresnyk, A. (2022) Homo's Neolithic Transition from Cannibalism to Agrarian Humanism and its Manifestations in the Archetypes of Ukraine and Western Europe. *Humanities Studies*. 10(87). 20-29 (DOI: <https://doi.org/10.2>

- 6661/hst-2022-10-87-02) (URL: <http://humstudies.com.ua/article/view/254695/251850>) [in Ukrainian].
- [14] Korsak, K. (2021). The origins of the proto-Ukrainian archetype from the Neolithic Homo transition from cannibalism to humanism. *Vyshcha shkola — Higher school*. №12. 62-76.. (in Ukrainian).
- [15] Korsak, Yu.K.(2022). On the fundamental foundations of noophilosophy (wisephilosophy) and a new approach to the Neolithic revolution. *International scientific journal «Grail of Science»*, №16 (June; 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference «Globalization of scientific knowledge: international cooperation and integration of sciences», June 17th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 333-347. (DOI 10.36074/grail-of-science.22.10.2021.059 (URL: <https://archive.journal-grail.science/index.php/2710-3056/issue/view/17.06.2022/3>)) (in Ukrainian).
- [16] Teilhard de Chardin, P. (1987). *The phenomenon of man / Trad. from French*. M.: Nauka (Science). (in Russian).
- [17] Diamond, J.M. (1997). *Guns, Germs, and Steel: The Fates of Human Societies*, W.W. Norton & Co.
- [18] Langgut D., Almogi-Labin A., Bar-Matthews M., Pickarski N. et Weinstein-Evron M. (2018). Evidence for a humid interval at ~56-44 ka in the Levant and its potential link to modern humans dispersal out of Africa // *Journal of Human Evolution*, 2018, V.124, pp.75-90.
- [19] Firestone, R. et al., (2008). Richard Firestone, Allen West, Simon Warwick-Smith. *The Cycle of Cosmic Catastrophes. Flood, Fire, and Famine in the History of Civilization*. Transl. Pomogaibo, A.F. M.: Vieche (in Russian).
- [20] Putin, V. (1921). On the historical unity of Russians and Ukrainians (URL: <https://newsland.com/user/4297832621/content/statia-vladimira-putina-ob-istoriches-kom-edinstve-russkikh-i-ukraintsev/7436027>) 13-07-2021.
- [21] Sukhonos, S.I., Budanov, V.G., Malkov, S.Yu., Sukharev, A.V. & Shcherbakov A.V. (2022). Manifesto "Harmonious Humanity of the Future". "Preobrazhensky Club" (URL: <https://www.youtube.com/watch?v=wKNvpsf7LZg>). Appeal 17-06-2022.
- [22] Korsak, K.V., & Lyashenko, L.M. (2017). Novitnye poyasnennya pokhodzhennya ta uspishnosti Indoyevropeys'koyi movnoyi sim'yi [The newest explanation of the origin and success of the Indo-European language family]. *Svitohlyad. — World outlook*, 5, 21-27 [in Ukrainian].
- [23] Fleshley, T. (1996). *Entsiklopediya porokov: opravdaniye iz"yanov i slabostey chelovecheskoy natury* [Encyclopedia of vices: justifying the flaws and weaknesses of human nature].— K .: Nauk. Dumka. (URL: http://lib.ru/DPEOPLE/ENCIKL/enciklopedia_porokow.txt_with-big-pictures.html) (in Russian).
- [24] Pasternak, Ya. (1964). *Archeology of Ukraine*. Toronto.
- [25] *Encyclopedia of Trypillia civilization*. Kyiv, Ukpoligraf., 2004. Volume 1, 700 p. Volume 2, 710 p.
- [26] Zaliznyak, L. (2012). *Ancient History of Ukraine*. Kyiv. Tempora.
- [27] Serhiichuk, V. (2021). *Narysy z istorii Ukrainy*. Kyiv : Lira,
- [28] Korsak K.V., Talanchuk P.M., Davidenko G.V., Kalakura Y.S., Kirik T.V., Pokhresnik A.K., Korsak Yu.K. etc.. (2022). On the participation of carriers of Ukrainian genes in the two spiritualization of mankind (Eneolithic and present). *International scientific journal «Grail of Science»*, №16 (June; 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference «Globalization of scientific knowledge: international cooperation and integration of sciences», June 17th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 434-459 (DOI 10.36074/grail-of-science.22.10.2021.071) (URL: <https://archive.journal-grail.science/index.php/2710-3056/issue/view/17.06.2022/3>) (in Ukrainian).

 Наукові дослідження проводили усі члени науково-дослідної групи у такому складі

Антонюк Людмила Анатоліївна, ст. викл., Ун-тет менеджменту освіти НАПН України;
 Артемов Володимир Юрійович, д-р. п. наук, доцент, професор кафедри Національної академії Служби безпеки України, м.Київ;
 Бойчук Олена Сергіївна, ст. викл., Київ. нац. економ. ун-тет ім. Вадима Гетьмана;
 Бойчук Наталія Олександрівна, маг. філ., Київ. нац. ун-тет ім. Тараса Шевченка;
 Гребенюк Анастасія Олександрівна, аспір., ст. викл., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»;
 Григор'ян Микола Борисович, канд. техн. наук, доц., Черкаський ін-тут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля Національного ун-ту цивільного захисту України;
 Гриценко Марина Василівна, канд. ф. наук, ст.н.с. Інституту вищої освіти НАПН України;
 Давиденко Наталія Вікторівна, ст. викл., Київський медичний університет;
 Давиденко Ганна Віталіївна, д-р. п. наук, проф., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
 Давиденко Віталій Володимирович, д-р. політ. наук, доцент, Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
 Дзвінчук Дмитро Іванович, д-р. ф. наук, проф., Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу;
 Донець Зоя Федорівна, канд. п. наук, Комітет з охорони культурної спадщини Національної Ради Жінок України
 Дударенко Людмила Валеріївна, канд. філ. наук, Міжнародна академія екології та медицини;
 Дяковський Дмитро Анатолійович, канд. екон. наук, професор, Інститут екології, економіки і права, м. Київ;
 Євтодюк Антоніна Володимирівна, канд. ф. наук, доцент, гештальт-консультант, м.Луцьк;
 Журбинський Дмитро Анатолійович, канд. техн. наук, доц., Черкаський ін-тут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля Національного ун-ту цивільного захисту України
 Калакура Ярослав Степанович, д-р. іст. наук, проф., Київський національний університет імені Тараса Шевченка
 Калакура Олег Ярославович, д-р. політ. наук, проф., Ін-тут політ. і етнонац. досліджень ім. І.Ф.Кураса НАН України
 Киенко-Романюк Лариса Анатоліївна, канд. п. наук, доц., Вінницька акад. неперервної освіти;
 Кірик Тамара Вікторівна, канд. пед. наук, доцент, ПВНЗ «Київський медичний університет»
 Клепко Сергій Федорович, д-р. ф. наук, доцент, Полтавський ін-тут підвищення кваліфікації вчителів;
 Кнодель Людмила Володимирівна, д-р. п. наук, проф., Київський ун-тет ім. Бориса Грінченка;
 Кобельський Тарас Володимирович, магістр з біології, КНУ імені Тараса Шевченка
 Ковалів Олександр Іванович, д-р. екон. наук, ст.н.співр., Інститут агроєкології і природокористування НААН України
 Коломієць Олена Вікторівна, канд. філол. наук, доц., Таврійський нац. ун-тет імені В.І.Вернадського
 Корнієнко Віра Григорівна, м. філол., Інститут екології, економіки і права, м. Київ;
 Корсак Костянтин Віталійович, д-р. ф. наук, проф., ПВНЗ «Київський медичний університет» (відповідальний автор);
 Корсак Юрій Костянтинович, канд. ф. наук, ст.н.сп., Інститут вищої освіти Національної акад. педагогічних наук, м. Київ;
 Кузьмінець Микола, д-р. техн. наук., Національний транспортний ун-тет, м.Київ;
 Кузьмінець Оксана, канд. с.-г. наук, Націон. ун-тет біоресурсів та природокористування, м.Київ;
 Кулик Оксана Миколаївна, здобувач Інституту вищої освіти НАПН України;
 Лісовська Любов Володимирівна, проректор Інституту екології, економіки і права, м. Київ;
 Лук'яненко Ігор Володимирович, магістр з фінансів, МАУП, м. Київ
 Ляшенко Лариса Миколаївна, канд. п. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
 Максименко Геннадій, ГО «Центр-99», голова правління, здобувач PhD, м. Київ;
 Максименко Олена Валеріївна, ГО «Центр-99», засновник Наукового сектору, м. Київ;
 Мартинюк Сергій Якович, письменник, краєзнавець, журналіст, громадський і політичний діяч України
 Михайлюта Олександр Олександрович, радник Президента Відкритого міжнародного ун-ту розвитку людини «Україна»
 Муляр Галина, канд. іст. наук, доцент, Академія праці, соціальних відносин і туризму, м.Київ;
 Павловський Є.А., м. іст. наук, каф. укр. та лат. мов, Київський медичний університет;
 Парапан Василь Борисович, директор Центру «Практична філософія», м. Київ;
 Петрукович Світлана Вікторівна, канд. п. наук, доцент, Ніжинський ДУ ім.Миколи Гоголя;
 Пилипенко Світлана Павлівна, канд. ф. наук, доцент, Київський медичний університет;
 Поляк Ольга Вікторівна, канд. п. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
 Похресник Анатолій Костянтинович, канд. ф. наук, доц., дир. Київ. техн. електор. приладів, Президент спілки ректорів України
 Руденко Юрій Дмитрович, д-р. п. наук, проф., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
 Сергійчук Володимир Іванович, д-р. іст. наук, проф., Київський національний університет імені Тараса Шевченка
 Соловей Ніна Василівна, канд. філ. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
 Сонько Сергій Петрович, д-р. географ. наук, проф., Уманський національний ун-тет садівництва;
 Таланчук Петро Михайлович, д-р. т. наук, проф., Президент Відкритого міжнародного ун-ту розвитку людини

«Україна»;

Таланчук Ірина Володимирівна, канд. правн. наук, Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»

Тарутіна Зінаїда Євгенівна, канд. мед. наук, екс-працівник Інституту вищої освіти НАПН України;

Тищенко Володимир Петрович, д-р. п. наук, проф., Київська держ. акад. декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. Михайла Бойчука;

Томіна Ю.О., канд. п. наук, доц., Київський нац. торговельно-економічний університет;

Тополь Ольга Володимирівна д-р. ф. наук, проф., Нац. пед. ун-тет імені М.П.Драгоманова;

Тростянецький Олексій Іванович, аспірант, Нац. пед. ун-тет імені М.П.Драгоманова;

Уваркіна Олена Василівна, д-р. ф. наук, проф., Нац. техн. ун-тет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»;

Ховпун Олексій С., канд. юрид. наук, зав. каф., Академія праці, соціальних відносин і туризму;

Чорний Олександр Олексійович, д-р. ф. наук, проф. Національний університет «Чернігівський колегіум» ім. Т.Г.Шевченка;

Чорнойван Ганна Петрівна, канд. п. наук, Інститут вищої освіти НАПН України;

Чухліб Тарас Васильович, д-р. іст. наук, ст.н.співр., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»

Шахун Наталія Валеріївна, канд. ф. наук, доц., зав. кафедри філософії і суспільних наук НУ "Чернігівська політехніка";

Шевчук Ірина Костянтинівна, ст. викл. Київський медичний університет;

Шугалій Наталія Євгенівна, канд. п. наук, доц., Ніжинський нац. ун-тет імені Миколи Гоголя;

Юрій Михайло Федорович, д-р. іст. наук, проф., Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Яцків Ярослав Степанович, д-р. фіз.-мат. наук, академік Національної академії наук України.

Кафедра української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет»: **Бабаєвська** Тетяна Григорівна; **Білозьоров** Володимир Олександрович; **Боголюбова** Марина Михалівна; **Вихор** Віктор Григорович; **Луценко** Тетяна Леонідівна; **Ляліна** Ольга Олександрівна; **Онкович** Ганна Володимирівна; **Редько-Шпак** Леся Вікторівна; **Рихлік** Людмила Петрівна; **Флегонтова** Наталія Миколаївна; **Бикова К.С.**, **Гордієнко А.М.**, **Коротун О.О.**, **Рибалко Г.М.**
